

(המשך מעמוד 33)

כתב עמוס ספר ושייצא לאור. מעבודה לעבודה. מה עבר במהו של השחקן הצעיר כשקיבל את הבשורה. משאת-נפשם של סופרים מתחילים כה רבים? "הכל התרחש באופן מאד לא רומנטי" הוא מתוודה. "לא הייתי חודש שנים ארוכים לתשעבתה של ההוצאה. קיי בלתי תשובה תוך כמה ימים, והעניינים התחילו לרוץ. אז התחלתי להתבונן בי עצמי, אספתי זיכרונות והתחלתי לסדר הכל בראש. מובן שכמו כל בן-אדם קטן גוני הייתי מאד שמח, ויחד עם זאת הרגשתי אחריות מסויימת כלפי עצמי, כיוון שכל מה שקרה - קרה בקצב שלא אני הכתבת. הייתי בן-אדם שתמיד ידע שיש לו מה להציע. הנה פיתאים בא משהו ולקח. כל השנים התייחסתי לעצמי בהעדר רכה הנכונה, הייתי מודע לכוח שפועל

סופר טל-שיר "קצב שלא הכתבת"

בי, אבל לא יכולתי לדרוש מאף אחד להתייחס אלי כה. כשהוחלט להוציא את הספר לאור אמרתי לעצמי להתרכז ולא לאבד אנרגיה על כל מיני דברים שוליים. הבנתי שדווקא בגלל ההצלחה אני צריך להיות מאד ביקורתי כלפי עצמי ולא להתמסס אל תוך הגיגת אגו, למרות הפיתוי.

ומה הלאה? עמוס אינו מפרט. הוא שותק ושתיקה ארוכה, ובסופה אומר: "כמו שלא דיברתי על הספר עד שהוחלט להוציא לאור, אני מסרב לחבר על מה ושיקיה הלאה. אני עובד באמנות, זו מה עבודה שלי. גמדתי עבודה אחת. הולך כעת לקראת עבודה אחרת." אך יחד עם זאת הוא משתתף עתה בפרויקט של התאטרון הקאמרי לשתי קנים מקצועיים צעירים. הפרוייקט יאריך הודשים אחדים ובראשו עומד הבמאי הנחשטני. במסגרת הפרוייקט, הנקרא "סטודיו", ילמדו והשחקנים תחת שרביטם של מורים ידועים ומאחר יותר, בסיום, יעלו הצגה. עמוס גם אינו מדיר רגליו משטח הקולנוע. עד עתה עבד בחברת-סרטים כשנורבמאי וכתחקירן לסרטים תעודיים, אך יש לו תוכניות עצמאיות משלו בי תחום הקולנוע. אולם, כפי שהוא מעיד על עצמו, הוא אינו מדבר עד שאינו רואה את המוצר המוגמר לגמד עיניו.

חופים

סכנות בחופי הכרך

בפסקדינו בפיכסוף המציקים גיזה השופט כי עיסוקם בהשכרת סירות מנוגד לחוק ומסכן את המתרחצים בשבוע שעבר, כאשר אלפי מתרחצים בילו את השעות הלהטות בשיכשך נעים בחוף ימה של תל-אביב, הביע שופט-הש' לום בתל-אביב שאול אלוני את דעתו על המתרחש בחופים אלה. דעתו של השופט בקשר לצור-מניעה ש- ביקש המציל הוותיק שמאי ((טופסי))

החביעה מבקשת מביית-המישפט להחזיר את השקלים שנגנבו

מחפירות הכותל לסוחר-העתיקות שאצלו הם נתפסו

הסכם מוזר

דוח פרטיות, וכן כי בראון מתקן עבורו עתיקות במעבדות מוזיאון ישראל. הדבר רים. המרשיעים מופיעים בפרוטוקול בית- המישפט, אך איש לא הועמד לדין עד כה.

בימים אלה הסתבר כי נערך הסכם שערורייתי בין התביעה במישפט לבין יואב ששון קונה השקלים הגנבים. ב-4 בספטמבר תתברר לפני השופט יעקב בוק בירושלים בקשתם של יואב ששון ופרקליטו, שורך-הדין ואספן-העתיקות ארנולד שפאר, להחזיר את השקלים הגנבים לששון. הארכיאולוג מאיר בן דב, האחראי על הפירות הכותל שמהן נגנבו השקלים, יופיע אף הוא ויתבע את החזרת הסחורה הגנובה לבעליה: ה- מישלחת הארכיאולוגית.

שודדי הארכיאולוגיה פועלים בחופשי יות כה רבה, עד שהחלו גונבים ישר ממוזיאונים. הארכיאולוג דן ברק ויהיה לפני חודשיים אצל סוחר פרטי כלי- זכוכית שהוא חפר בעצמו בנהריה לפני שנים, האמורים להימצא במוזיאון רוקפי לר. הוא מיהר למוזיאון, וגילה כי האוסף כולו נגנב.

ארכיאולוגים טוענים כי אין אלה הי פריטים היחידים החסרים במוזיאון רוקפלר ובאגף העתיקות. כאשר המדינה מתאמצת להחזיר שקלים גנבים לסוחר שקנה אותם בניגוד לחוק, למה תתאמץ המישטרה לגלות גניבות נוספות?

אלה לסחור בעתיקות או לייצג לרוכשים ממי לרכוש.

ועדת החינוך עדיין לא סיימה את הדיון, אולם אגף העתיקות פעל במהירות: הוא הגיש תלונה למישטרה על כך שפינקוס רשם כביכול ברשימות המלאי של הגלריה שלו ארון-קבורה קדום בגודל לא-יטון.

גניבות

ממוזיאונים

פני חודשים אחדים התנהל בי ירושלים מישפטו של אדם שנאשם בגניבת מטמון שקלים מחפירות הכותל. במהלך המישפט התברר כי השקלים הגיעו לסוחר-העתיקות הידוע יואב ששון, ועימו בפרשה נקשר גם בנו של רפי בראון ממוזיאון ישראל, העובד עם ששון, אשר ביקש למנוע הגשת תלונה למישטרה. במישפט התגלה כי הפרופסור ייגאל ידן עצמו התערב אצל שר-החינוך במהלך החקירה. השר ביקש מהמישטרה טיפול מיוחד בנושא, וזו הפקידה את העניין בידי קצין שהשתדל למנוע שהחקירה תגיע לשמות ידועים.

יואב ששון, שרכש רכוש גנוב ולא הועמד לדין על כך עד היום, גילה בעדותו כי אינו רושם רשימות מלאי כפי שדורש החוק. הוא סיפר כי הוא קשור באופן הדוק עם רפי בראון ועושה עבורו עבד

עובד בראון

פניו בראון, ער זיאון ישראל, הקשור בקשרי-עבודה עם סוחר-העתיקות הפרטי יואב ששון, שאצלו התגלו השקלים הגנבים של הכותל.

עתיקה המצויה

טיים או אצל הסוחרים, חשודה כבלתי- חוקית. למרות זאת, ובגלל הדוגמה של משה דיין, לא עושה המימסד דבר נגד המיסחר בעתיקות, שהוא עסק של מאות מיליוני לירות לשנה ומשמש צינור להברחת מטבע זר לחו"ל.

ענף זה של הפשע המוגן - מוגן היטב. לפני חודשים אחדים הגיע אקצה פרנק לאוטנברג, מראשי המגבית היהודית באמר ריקה, וביקש מראש עיריית ירושלים טדי קולק כי יסייע לו לרכוש מטבע נדירה הר קרויה ברי-כוכבא. קולק היפנה אותו לאוצר הראשי של המוזיאון, יעקב משורר, וזה הפגישו עם סוחר מבית-לחם שמכר לו את המטבע ב-44 אלף דולר.

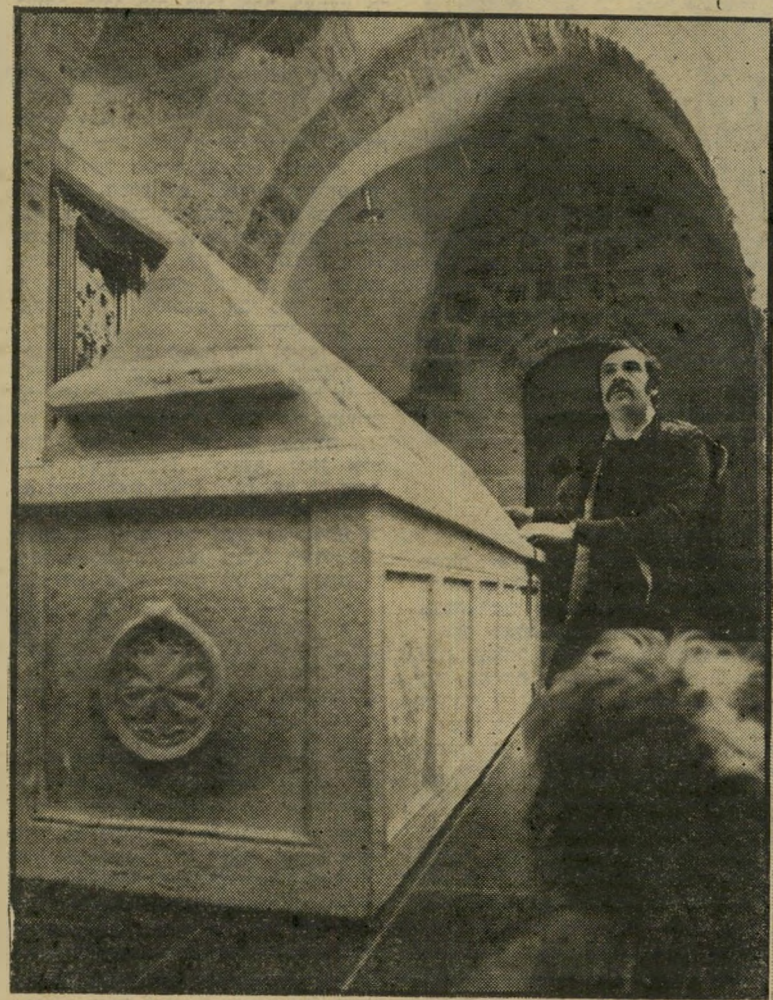
תלונה

במישטרה

די קולק ומשורר חוברים בעיסקה בלתי-חוקית של הוצאת מטבע נדירה מישראל. משורר רכש זה שנים רבות מט בעות ועתיקות עבור קולק, דיין ואחרים. הוא קיבל שכר קבוע מראובן הכט, בעל המגורות דגון בחיפה, על שסייע לו ברכישת אוסף מטבעות ועתיקות. הכט הוא מראשי מוזיאון ישראל וחבר הנהלתו. משורר מכר לגדולי סוחר המטבעות בלונדון ובשווייץ מטבעות רבים של ישראל במאות אלפי לירות. רוכשי המטבעות - חברת ספינס בלונדון ובנק לואי ובשווייץ אישרו כי קנו ממנו מטבעות רבים, מן האיש המופקד על אוצרות מוזיאון ישראל.

כאשר נודעו, לפני חצי שנה, עיסקיו של משורר ורעו רפי בראון, מראשי עובדי המוזיאון הקשור בקשרי-מיסחר עם סוחר עתיקות בירושלים, פנה איש העתיקות דני פינקוס והגיש תוכיר מפורט לוועדת החינוך של הכנסת. פינקוס היה שנים רבות קצין מישטרה, הוא מומחה בינלאומי בהערכת עתיקות ומציאת זיופים ומוזה שנים הוא בעל אוסף עתיקות מרשים. הוא הצביע בתזכירו על המיקרים הרבים שבהם עובדי מוזיאון ישראל, אגף העתיקות או מוזיאונים אחרים סוחרים בעתיקות, הוציע כי חוק העתיקות ישונה ויאסר על עמבד מוסדות

לאשים פינקוס

סוחר-העתיקות דני פינקוס, שביקש מוועדת-החינוך של הכנסת לאסור על עובדי מוזיאונים ואגף העתיקות לעסוק בעתיקות באופן פרטי, והואשם על-ידיו ברישום לא-יטון של סרוקפאג (בתמונה).